

Odprl je vrata in Tinka je zmagoslavno vstopila v šolsko sobo. Prvi hip se ji je vse zameglilo pred očmi.

V razredu je bila grobna tišina. Vse oči so se za hip uprle v Tinko. Pa že je prišlo iz prve klopi:

»Hej, Tone, saj to je vaša Tinka. Menda je pote prišla.«

In ves razred je izbruhnil v smeh.

Tinka sama ni vedela, kako je prišla iz šole. Le jezni Tonetov obraz je videla pred seboj in dvoje rok je začutila, ko so jo vlekli iz razreda skozi vežo in postavile na cesto.

»Glej, da izgineš. Doma bova pa že obračunala,« je še slišala Tonetov glas in potem je bila sama na cesti.

Farovška dekla, ki je prišla takrat mimo, jo je našla vso objokano in jo peljala domov. Doma se je skrila in je vse dopoldne ni bilo na spregled. Skrivala se je posebej še potem, ko je prišel Tone iz šole. Pa jo je vseeno našel in je pošteno obračunal z njo. Bunke so kar deževale po ubogi Tinki, da je milo jokala in sveto obljubljala, da ne pojde nikoli več v šolo.

»Zakaj jo tepeš?« je prav sredi najhujšega obračunavanja prišla mimo sestra Marjanica.

»V šolo je šla za menoj, da so se mi vsi smejali. Tri dni mi bodo osle kazali.«

»Prava reč. Zdaj jo pusti.«

»Pa tvoje mašne bukvice je vzela s seboj.«

To je pograbilo Marjanico.

»Moje mašne bukve! Kdo ti je pa dovolil? Kje jih imaš?

»Tukaj.«

Tinka jih je privlekla iz žepa.

Marjanica jih je vzela, prelistala, pa se ustavila pred Tinko.

»In šopek? Tudi šopek je bil notri. Kje je zdaj?«

»Saj je bil suh. V smeti sem ga vrgla.«

»V smeti!« Marjanica je rekla samo to in zamahnila z roko. Tinki se je zablislilo pod očmi.

To so bile Tinkine prve šolske bolečine.

Drugo leto pa je šla v resnici v šolo in je tudi v resnici prišla v zlate bukve.

Anica Lebar

Kaj pripoveduje naša muca

Že devet dni sem bila na svetu, pa še nisem odprla oči. Deseti dan pa sem spregledala. Videla sem, da sem v mehkem senu na svislih. Poleg mene je ležala moja mamica in dve moji sestrici: ena bela in ena črna. Jaz pa sem bila že takrat taka, kakor sem danes: črna z belimi lisami; le majhna, čisto majhna sem bila.

Naša mamica je na vso moč skrbela za nas. Vsako jutro nas je lepo umila in počesala. Če nas je zeblo, smo se pri nji pogrele. Le za malo časa nas je zapustila vsak dan, da je dobila zase kaj jesti.

Najlepše pa je bilo, kadar smo se igrale. Kako pripravna igračka je bil mamin rep! Kako urno je švigal sem in tja, da ga nikoli nismo mogle ujeti. Skakale smo za njim, dokler se nismo popolnoma upehale.

Ko smo bile že malo zrastle, nas je mamica večkrat pustila same.

Nekega dne smo se igrale z drobnimi bilkami. Zdaj se odpro vrata na svišli in s krikom planejo trije dečki v seno. Hitro smo prenehale z igro in skočile v naš domek. Toda dečki so nas že ugledali in kriknili: »Mucke, mucke!« Pograbili so nas in odnesli. Nič ni pomagalo, da smo na vso moč pihale. Praskati takrat še nismo znale.

Nesli so nas v kuhinjo mali deklici, ki nam je takoj postavila

skledico mleka na tla. Toda me še nismo znale jesti. Deklica nam je pomakala gobčke v mleko. Kmalu pa smo se navadile in smo z jezikom lokale. A strahovito nam je bilo dolgčas po mamici; na ves glas smo jo klicale, pa je ni bilo od nikoder.

Čez dolgo časa sta prišla gospodar in gospodinja s polja domov in otroci so jima pripovedovali o nas. Hitro sta poklicala hlapca. Ta je vrgel obe moji sestrici v košaro s pokrovom in je odšel. On se je vrnil, a mojih sestic ni bilo več. Sama sem ostala in sem sedla pod ognjišče ter klicala zdaj mamico, zdaj sestrici.

Proti večeru je mamica prišla. Pa kako žalostna je bila! Vse popoldne nas je iskala. Ko me je zagledala, je hitro skočila k meni in me pobožala: »Da imam vsaj tebe!«

Gospodinja ji je dala mleka, a mamica se ga ni dotaknila. Imela je vse kaj drugega v mislih. Ko se je zmračilo, me je odnesla nazaj na svišli, prav pod streho, da bi me nihče ne našel. Ko sem zaspala, je mamica odšla in vso noč iskala moji sestrici, a zaman.

Tam gori se mi je prav dobro godilo. Pri špranji sem lahko pregledala celo dvorišče. Kokoši so brskale tam in velik pes je ležal pred svojo hišico. Mamica je tudi tu, prav ljubeznivo skrbela zame.

Nekega dne je rekla: »Poskusi, če se znaš že sama umiti in počesati!« Poskusila sem in — res sem znala. Od tedaj sem to delo vsak dan sama opravljala.

Kmalu nato mi je zopet rekla mamica: »Veš, vsakdo na svetu mora delati. Ti moraš človeku koristiti s tem, da boš miši lovila, in jaz te bom naučila.« In je odšla ter prinesla živo miško v gobcu. Pa jo je spustila, da je nekoliko tekla, in jaz naj bi jo ujela. A miška je bila tako hitra in bi bila gotovo ušla, da je ni mamica s taco pritisnila k tlom. — Kmalu me je naučila mamica vseh umetnosti.

Toda ona ni več dolgo živela. O, kako mi je bilo hudo za njo. Po njeni smrti je gospodar dobil drugo mačko, ki je samo stikala po shrambah. Zato jo je gospodinja napodila od hiše. Jaz pa sem postala prava naslednica svoje mamice. Vsak dan pa si mislim: »Kako dobro, da me je mamica tako zgodaj naučila mojega dela. Zato me imajo zdaj vsi ljudje radi!«